

ikke blot 2det Stykke af § 1, men ogsaa 1ste Stykke af § 2.

Jeg ønsker dernæst at gøre nogle Bemærkninger ved Ændringsforslagets § 9. De ere ogsaa væsentlig af formel Natur, men jeg tror dog, at de have nogen praktisk Betydning. Der staar i sidste Stykke af § 9: „Er Kendelse ikke afsagt inden 4 Ugers Forløb fra den Dag at regne, da Voldgiftsmændene (Opmanden) ere udnævnte, staar det enhver af Parterne frit at indbringe Sagen for Domstolene.“ Jeg ved godt, at det stod i det oprindelige Forslag, og det er altsaa ikke det ærede Udvalg, der har Fejlen, hvis der er nogen Fejl deri, eller hvis det er mindre vel betænkt; Udvalget har jo taget Forslaget ud af det oprindelige Regeringsforslag. Det vil saa at sige være umuligt at gennemføre en saadan Bestemmelse, at Kendelsen skal være afsagt inden 4 Uger fra den Dag, da Voldgiftsmændene ere udnævnte. Thi Parterne maa selvfølgelig have Ret til at fremskaffe Bevisligheder og procedere Sagen for Voldgiftsmændene ganske som for en Domstol, det kan man ikke afskære dem fra. Det vil være ganske umuligt at forhindre dem i at komme frem med deres Forsvar og skaffe deres Bevisligheder til Veje, og da der er to Parter og begge skulle have Lejlighed dertil, vil det, saa at sige, aldrig kunne ske, at man kan gøre det færdigt i 4 Uger. Og oven i Købet skulle ikke blot Parterne fremskaffe deres Bevisligheder, men ogsaa Voldgiftsmændene afsige deres Kendelse inden 4 Uger. Voldgiftsmændene maa dog ogsaa have Lejlighed til at undersøge Sagen, til at konferere o. s. v. Derved vil altsaa den vrangvillige Part, det vil sige den Part, der ikke har Lyst til at faa Sagen afgjort ved Voldgift, kunne trække Sagen ud og forhindre en Voldgiftskendelse. Derved bliver jo hele Bestemmelsen overflødig. Det sædvanlige i saadanne Forhold er jo ogsaa, at man giver Voldgiftsmændene Ret til at bestemme, hvor lang Udsættelse Parterne skulle have, og at de saa ikke selv maa være mere end en vis Tid om at afsige deres Kendelse. Det er ogsaa det naturlige, og det stemmer med det praktiske Livs Tarv.

Jeg maa maaske i Forbindelse hermed gøre opmærksom paa det mindre praktiske i Bestemmelsen i § 9 om, at Retten samtidig med Opmandens Udnævnelse fastsætter det fornødne med Hensyn til Betaling til ham. Jeg gad dog vide, hvorledes Retten forud skal kunne fastsætte en saadan Betaling, da den dog ikke har den allermindste Forestilling om, hvor stort et Ar-

bejde det bliver. Hvis en saadan Bestemmelse skulde blive staaende, maatte der fastsættes en ensartet Takst for alle Tilfælde, hvad enten det er en stor og vidtløftig Sag eller en lille og ubetydelig Sag. Jeg tror dog ikke, det vil være praktisk at sætte noget saadant ind.

I øvrigt vil jeg blot tillade mig at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, at der er adskillige Udtryk i Lovforslaget, som ikke ere særlig heldige. Det er altsaa nogle redaktionelle Mangler, jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, men jeg vil straks sige, at disse ikke skyldes Udvalget, men fandtes i Forslaget, saaledes som det fremkom fra Regeringen i sin Tid. Det er navnlig i § 2, at der er nogle Udtryk, som jeg i det mindste ikke rigtig kan synes om. Det er ikke heldigt i Lovsproget at tale om en „reel“ Handelsvare; jeg tror aldeles ikke, det gaar an at faa dette Ord ind i Lovsproget. „Reel“ er ikke noget dansk Ord og betyder i og for sig ikke noget paa Dansk, det er et Ord, som bruges Mand og Mand imellem i forskellige Forhold, men det burde ikke ophøjes til at bruges i Lovsproget. — I sidste Linie i Stykket staar der Tale om Varer eller Stoffer, som ere „i god Kondition“. Det er et Udtryk, jeg har set brugt paa Væddeløbsbanen, man taler om, at en Hest er i god Kondition. Men jeg har ikke set det brugt om Varer og mener navnlig ikke, at det bør optages i Lovsproget. — Jeg synes heller ikke, det er naturligt eller rigtigt, at man adskillige Steder, hvor man meget godt kunde anvende danske Ord, har indsat fremmede, saa at man f. Eks. taler om at „effektuerer“ en Handel i § 11. — Endelig vil jeg tillade mig at henstille til det ærede Udvalg, om det ikke finder det rigtigt i sidste Stykke af § 2 i første Linie at skrive: „Om dem af de anførte Forhold, for hvilke Sælgeren ikke vil garantere . . . osv.“ Jeg tror nok, det vilde være heldigt at faa det rettet med.

Landbrugsministeren (Hage): Ved at gennemlæse Betænkningen over dette Lovforslag og ved at høre de Udtalelser, der ere faldne her i Dag fra adskillige ærede Udvalgsmedlemmer, faar man et levende Indtryk af, at det ærede Udvalg har arbejdet med en alvorlig Vilje og Stræben efter at komme ud over alle de Vanskeligheder, som jo i en ganske usædvanlig Grad havde optaarnet sig mod dette Lovforslag. Man har, som ogsaa fremhævet fra en æret Taler, hellere villet opnaa